

Είναι δύσκολο νά γράψω γιά τήν Πόπη Ἀσαργιωτάκη πού δείχνει τή ζωγραφική της στό κοινό πρώτη φορά μιά καί τήν ξέρω, νομίζω, καλά καί ἔχω παρακολουθήσει τήν πορεία τῆς μαθητείας της στήν τέχνη, ὥστε ἡ δυσκολία μου νά ὀφείλεται στό ὅτι ἀγαπόντας πολύ αὐτή τή ζωγραφική, δέν θά ἤθελα νά τήν ὑπερεκτιμήσω. Ὡσάν ἀπό τύχη ἦρθαν τρία πρόσωπα, πού ἡ γνώμη τους γιά τήν τέχνη ἔχει σημασία καί θά μοῦ παρασταθοῦν.

Τό πρῶτο στή σειρά, σάν παλαιότερο ἄλλωστε, εἶναι ὁ Μαρσέλ Προύστ πού κάπου μέσα στό μοναδικό, σχεδόν, βιβλίο του γράφει *ὅτι ἕνα ἔργο μέ ἰδιαιτερότητα δύσκολα θαυμάζεται ἀμέσως γιατί ὁ δημιουργός του εἶναι ὄχι συνήθης κι ἐπομένως λίγοι τοῦ μοιάζουν ὥστε νά εἶναι ἱκανοί νά τόν ἀγαπήσουν.*

Γι' αὐτό τό ἔργο τῆς νέας αὐτῆς ζωγράφου θέλει ἐπίμονη καί βαθειά παρατήρηση. Τότε μεταξύ ἄλλων, θά δεῖ κανεῖς ὅτι τό ἔργο αὐτό εἶναι σημερινό ἀλλά καί ὄχι, μέ τήν ἔννοια ὅτι εἶναι βαθύτερο ἀπό αὐτά τά ἔργα πού μᾶς παρουσιάζουν σήμερα οἱ περισσότεροι νέοι καλλιτέχνες στήν Ἑλλάδα, αὐτοί πού τοὺς ὀνομάζουμε μοντέρνους, με ἄλλα λόγια σημερινούς ἐνῶ οὐσιαστικά δέν εἶναι.

Ἐδῶ ἔρχεται νά μέ βοηθήσει ὁ δεύτερος ἀπό τοὺς τρεῖς πού ἔλεγα κι αὐτός εἶναι ὁ πρόσφατα ἀποθανών Γιάννης Τσαρούχης πού οἱ σκέψεις του γιά τήν τέχνη εἶναι ἰσάξιες μέ τά ἔργα του καί λέει («Τά Νέα 26.11.1983»).

«Ὅλοι οἱ μοντερνίζοντες ἀντί νά συνεχίζουν αὐτό πού ἄρχισαν οἱ μεγάλοι μοντέρνοι ἐπαναλαμβάνουν στατικά τά παλιά συμπεράσματα στά ὁποῖα ἐκεῖνοι εἶχαν καταλήξει».

«Ἡ τέχνη σήμερα τείνει νά γίνει ἕνας ἐπικίνδυνος τυπικός Κρατικός μοντερνισμός».

Ἐ λοιπόν ἡ τέχνη τῆς Ἀσαργιωτάκη, ἂν ὄχι τίποτα ἄλλο, πάντως δέν εἶναι κάτι τέτοιο.

Τρίτο πρόσωπο πού ἐπικαλούμαι γιά νά μπορέσω νά τά πῶ καλύτερα εἶναι ἡ καθηγήτρια τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν Κα Λαμπράκη - Πλάκα πού σέ ἄρθρο της στό «Βῆμα» τῆς Πρωτοχρονιάς τοῦ 1986 ἀνάμεσα σέ πολλά ἐνδιαφέροντα ἔλεγε: *«Κάθε ἀληθινή μοντέρνα τέχνη θά γεννηθῆ μέσα ἀπό τήν ἀμφισβήτηση τῶν κατεστημένων ἀξιών. Καί κατεστημένο σήμερα εἶναι ἡ θεσμοθετημένη καί κουρασμένη πρωτοπορία. Κουρασμένη καί ὑπέργηρη ὅσο καί ὁ αἰώνας μας».*

— Διαβλέπω ὅτι ἡ Ἀσαργιωτάκη αὐτά τά ἔχει καταλάβει ἢ τά ἔχει αἰσθανθεῖ μ' ἕνα δυνατό ἔνστιχτο ἢ καί τά δύο μαζί.

Τώρα θά πῶ κάτι κι ἐγώ μετά τήν συμπάρασταση τῶν ἄλλων.

— Ἡ ζωγράφος αὐτή πασκίζει τόσο ἐντονα βαθειά καί ἐπίμονα μέ τό ἀνθρώπινο πρόσωπο ὥστε ἕνας πού θάχει κοιτάξει τό ἔργο της ἐπίμονα καί βαθειά, ὅπως προέτρεψα πιό πάνω, εἶναι ἀδύνατο νά μήν ἔχει νοιώσει πῶς κάτι σημαντικό συμβαίνει ἐδῶ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΥΡΟΪΔΗΣ
Ζωγράφος

